

Milang

Hugo Treffneri Gümnaasiumi ajaleht | aastast 1925

okt
2006

Libaõpetajad vallutasid kõigi südamed

Tiia Tedrema

6. oktoober oli kõigi õpetajate jaoks üle kogu Eesti tähtis päev, kuna iga oktoobrikuu esimesel reedel peetakse õpetajatepäeva. Sellel aastal oli vastutus päeva korraldamiseks 12. E klassil, kes panid loodetavasti aluse uuele traditsioonile meie koolis.

Mitte ükski minu poolt küsitletud õpilane ei mäletanud, et kooli lähiminekus oleks õpetajatepäeval peale piduliku aktuse mööda koolimaja ka abiturientidest "õpetajad" ringi liikunud. Seekord ootas hilinejad juba hommikul vara välisuskel üllatus õppealajuhataja näol, keda sellel päeval kehastas Kadri Inselberg ja oma tõetruudusega nii mõnegi rebase ära ehmatas. Päeva jooksul pakkus palju naeru klassides käest kätte liikunud infoleht, mille autoritele tuleks teha väga suur kummardus humoorikuse ja fantaasia eest.

Abiturientidel puudus võimalus ise õpetajaametit proovida ja leppida tuli kõigest lühendatud koolipäeva lõpus toimuva aktusega. Juba nädala algusest saati hoiti kiivalt saladuses kõike aktusega seonduvat, mis tõmbas uudishimulikke tulema seda ise järele uurima. Pärast direktor Ott Ojaveeri tänukõnet ja õnnitlusi alustati mitte nii ametliku osaga. Suurepärase alguse tegi Marie Aabel parodeerides oma klassijuhatajat ja kirjanuse õpetajat Age Salot. Andris Jasjukevits Priidu Beierina lahkas Leonardo DiCaprio "Looma Ni(i)sa" ja Eduard Munkki "Karje" sügavamat ideed. Loomulikult üritas meie üdini hea ja armas Kristiina Punga, kelle rollis oli Triin

Foto: Anni Jatsa

"Oii, oii, oii...Kuhu me nüüd siis jäämeegi?" sädistab Liba-Salo naerupahvakute saatel.

Jassov, saalis olevat publiku kõlavat naeru maha vaigistada. Tegelikult on lootusetu hakata siinkohal kõiki järeleamatkitud õpetajaid eraldi välja tooma ja nende rollides olnud inimesi

kiitma, sest kõik olid suurepäraseks. Pärast tunni aega naermist jätkust positiivsusest ja energiast veel kogu nädalavahetuseks.

LUGEMISEKS

ÜRITUS

lk 3-4

Rebased said Treffnerisse sisse õnnistatud

ÕPETAJA

lk 10

Kartin Ojaveer on õpetajaks loodud

ÕPILANE

lk 6-7

Sandri jaoks pole miski liiga raske

TEADMISEKS

lk 8-9

Teejuhised USA ja Inglismaa ülikoolidesse

JUHTKIRI

Suitsetamine kui tüliõun?!

Kadri Inselberg

Suitsetamine on viimasel ajal tekitanud erinevates ringkondades paksu pahandust. Koolidest pole mõtet rääkima hakatagi, sest nende peamiselt alaealistel asukatel, on suitsetamine niikuinii keelatud. Iirimaal aga tekitab frustratsiooni töökoolestus, milles oli viidatud, et suitsetajatel pole mõtet töökohale kandideerida. Tundub diskrimineerimisena? Euroopa Komisjon kinnitas aga vastupidist, nii et kõik Euroopa Liidu riigid võivad jätta suitsetajad tööle võtmata, ilma et peaks karistust kartma.

Kui suurte ühiskondlike probleemide juurest maa peale tagasi tulla, siis ka näiteks noorte igapäevases suhtlemises tekitab suitsetamine palju probleeme. Mina isiklikult tunnen päris paljusid endisi paare, kes on lahku läinud just suitsetamise pärast. Miks? Sest kui näiteks noormees suitsetab ja tütarlaps mitte, või vastupidi, siis on tülid kiired tulema.

Tõsiasi on aga see, et kedagi pole võimalik sundida suitsetamisest loobuma. Seda ei saa teha ilma tossaja enda tõsise soovita.

Kui aga näiteks kamp sõpru läheb välja ning mõned neist suitsetavad, siis peavad nad istuma suitsetajate ossa. Kõik teised veedavad siis õhtu "tonnide" viisi suitsu sisse hingates ja kahjustades oma tervist tohutult, vaatamata oma otsusele ise mitte tõmmata. Tegelikult päris kurb, mis?

Samas on minu arvates päris huvitav veel seegi, et kui öelda suitsetajale: "Oh, ma hakan siis ka tõmbama!" siis keelatakse see nii kategooriliselt ära, et ise ka ei usu. Suurem osa suitsetajatest seega teab ka ise, kui halb harjumus see on, aga maha jätmiseks puudub neil meelegindlus.

Samas minu arvates üks parim suitsetamise poolt argument on öeldud kontoriinimese suust. Nimelt terve pika päeva arvuti taga istudes on suitsetamine ainuke põhjus vahetevahel püsti tõusta, silmi puhata ja väljas "värsket õhku" hingata. Kui mõtlema hakata, siis täiesti veenev.

Kui Andero ja Roberti artiklis oli üleskutse, et uus mood on mitte suitsetada, siis pean ma sellega täiesti nõus olema. Noormehed vaatavad vägagi halvustavalt tütarlapsi, kes suitsetavad ja kindlasti ka vastupidi. Järjest enam sõlmatakse kihlvedusid stiilis "kui sa kaks kuud ei suitseta, siis saad viis sotti!"

Läheb selle va suitsetamisega kuidas läheb, värske õhk on ikka parem kui "värske õhk"!

Kummas käes see nuga nüüd olema pidigi?

Oli tavaline kevadine neljapäev, kui ma astusin koolimajja, ronisin kolmandale korrusele vene keele klassi ja istusin pinki. Mu pinginaaber vaatas mind ning lausus: „Sa näed ikka erakordselt halb välja.“ Selle peale keerasin oma väsinud pead ja venitsin vaikselt vastuseks: „Aitäh.“ „Ja sa haised nagu viimne tõhk!“ käratas nüüd mu pinginaaber mind põlglikult silmitsedes, mille peale ei osanud ma muud teha kui pilgu häbist maha lüüa ning mõelda, et mis see tegelikult tema asi on, kuidas ma välja näen või lõhnan. Koolipäeva edenedes pidin taluma üha uusi ja uusi kommentaare mingi ebaseadliku aroomi kohta, mida ma väidetavalt levitasin. Kõik see kulmineerus ühe suure peavalu ja üldise halva enesetundega. Koju jõudes mõistsin ma, et mu olukord oli tõesti kehv ja tundsin ka väikest tänutunnet, et sellele oli tähelepanu juhitud. Pärast seda intsidenti hakkasin mõtisklema, kuidas teised samuti mõistaks, millal nad teiste esteetika-meelt häirivad.

Ühe lahendusena nägin ma sellise aine nagu „Esteetika“ lisamist tunniplaani. Kuigi võib arvata, et eks iga inimene teab ise või vähemasti mõtleb välja, kuidas ta peaks käituma, riietuma ja olema, siis on olemas ikkagi teatavad asjad, mis häirivad üldsuse esteetilist tunnetust. Enamik selliseid reegleid on meile õpetatud vanemate poolt ja on ilmselged, nagu näiteks kahvli hoidmine vasakus ja ning noa paremas käes, kuid on ka teatavaid üldiseid norme, mis võidakse unustada mainida, näiteks hallide spordisokkide sobimatus ülikonnaga või musta pesu ja valgete pükste võigas ebakõla.

A. TUVIKENE ESTEETIKAST

Aler Tamkene

Samas sellise aine tunniplaani toomine tundub üpriski ebausutav, sest see venitaks juba praegu pikad koolipäevad veelgi pikemaks. Seega tuleks võib-olla suhtuda oma tegemistesse veidi kriitiliselt, näiteks kuhugi välja minnes, kus tavaliselt ei käi, tuleks võib-olla küsida, kas selle kohaga ei kaasne teatavat reeglistikku, mõelda, et äkki on kord nädalas pesemisest ikkagi veidi vähe, kui enamuses inimesi nina kirtsutades eemale kipub hoidma. Tuleks arvestada oma füsioloogilisi või meditsiinilisi konditsioone riietuse valimisel. Seega võib öelda, et teatavatest normidest peaks inimene siiski kinni pidama. Neid norme ei pruugi isik küll alati ise tunnetada ja sellepärast olekski hea neid õppida koolipingis, sest see oleks väga otseselt kasulik igapäevaeluks. Samas tuleb tõdeda, et ka ilma sellise erilise õppekavata tuleks neid norme tundma õppida, kasutada enda suhtes kriitilist mõtlemist ja uurida ka inimeste käest, kes paistavad asja tundvat, kuidas mõnes olukorras täpsemalt käituda.

OPILASKOGU VALIMISED

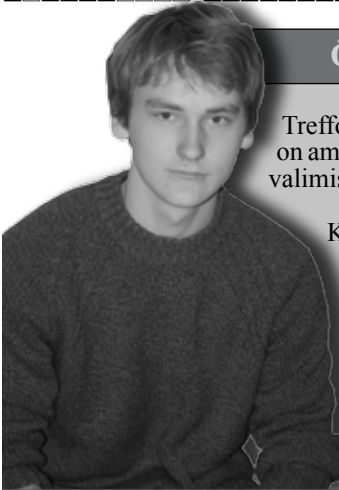
ÕPILASKOGU UUS KOOSSEIS

Treffoonia Õpilaskogu president **Mihkel Liiber** (pildil), kes on ametis eelmisest kevadest saadik, korraldas 2. oktoobril valimised ning selle alusel moodustati uus juhatus.

Koosesisu kuuluvad:

Juhan Kinks^{1d} asepresident
Eva-Lota Volmer^{10e} töögruppide juht
Indrek Lillemägi^{11a} sekretär
Raul Ojamaa^{11b} infojuht

Uus juhatus tänab vana koosesisu tehtud tööd eest. Samuti tänatakse klasside esindajaid, kes valimistest osa võtsid.

MIILANG

www.htg.tartu.ee/miilang

miilang@htg.tartu.ee

Peatoimetaja: Kadri Inselberg Foto: Tarvo Metspalu,
 Küljendus: Jaan Kalmus Annika Häidberg
 Veeb: Kaarel Nummert Juhendaja: Age Salo

Toimetus: Maria Sootak, Teele Saarestik, Madis Järvekül,
 Liina Ilves, Andero Teras, Robert Nutt, Kertu Vider, Anni
 Jatsa, Karl Haljasmets, Liiri Oja, Hanna Nõmm, Tiiu
 Tedrema, Kaisa Kulasalu, Kertu Veermäe, Kadri Hint

Käbi Stolorits
Regina Michaelis

Juba teist hooaega on Tartus Lille majas tegutsemas noorte suhtlusklubi Ole Sina Ise. Tegemist on eelkõige gümnaasiumi- ja ülikooli noortele mõeldud projektiga, mille algatajaks on Ele Koppel, üks 2004. aastal toimunud noorte väärtuskonverentsi "Olla või omada" korraldajatest. Seal märkas ta, et on palju sarnaste huvidega aktiivseid noori, kes oleksid huvitatud oma silmaringi laiendamisest. Sellest tähelepanekust rääkis ta Ingi Sutropile, praegusele Mart Reiniku Gümnaasiumi abiturientidele, ning nii sündiski OSI klubi idee. Veebruarist juunini tutvuti erinevate maailma usunditega. Värvikad isiksused ja oma ala tundvad spetsialistid jagasid seletusi ja teadmisi, mida hiljem aurava teetassi taga ja mugavate patjade peal istudes ühiselt arutada sai. OSI klubile on muuhulgas rääkimas käinud Toomas Jürgenstein religioonist ja teadusest, Arne Lauri hinduismist, Alar Kilp religioonist ja poliitikast.

Noorte suhtlusklubi laiendab silmaringi

Ole Sina Ise suhtlusklubi on hea koht, kus maha istuda ja maailma asju arutada.

Tartus toimuvad kokkusaamised kolmapäeva õhtuti. Märkimist väärib ka fakt, et kõik on tasuta, sest osilised on mitmetelt programmidele toetust saanud. Sellel hooajal on aga uus teema, milleks on põlisrahvaste kultuurid. Lektoriteks on inimesed, kes on otseselt mõne

põlisrahva kultuuriga kokku puutunud. Näiteks tuleb rääkima oma kogemusest Sander Samuel, kes on aasta aega Prantsuse Guinea džunglis putukakorjajana leiba teeninud. Teisteks teemadeks on eesti, handi, komi, eenetsi, mesoameerika, udmurdi, mari, saami ja neenedsi kultuurid.

Üks klubi liikmetest, Oliver Nahkur ütles: "Mulle meeldib, et seal saab oma mõtteid avaldada. Loomulikult suurendab loengute kuulamine ka minu üldist teadmistepagasit. Häid sõpru ja vestluskaaslasti olen kindlasti saanud."

LUGU NOORTE SUHTLUSKLUBIST OSI REBASETE TUTVUMISÕHTUST

Liina Ilves
Madis Särvekülg

14. septembril toimus Hugo Treffneri gümnaasiumi aulas vastsete kümnendike tutvumisõhtu.

Rebased, kes tol hetkel ei olnud veel ristitud, said aimu, kuidas siin koolis "asjad käivad". Õhtu algas kogunemisega aatriumis, kust marsiti kolonnidena aulasse. Seejärel "paluti" õpilastel "ruumikas" saalis kaasa teha võimlemiskava. Õhtut korraldasid 11.d klassi õpilased, kelle seast olid ka pärit staarihakastistest õhtujuhid Annika Tartes ning Maarja- Maris Illak.

Kui õhtu hoo sisse oli saanud, mängiti seltskonnamänge ning klassid orienteerusid ükshaaval ka kooli peal. Orienteerumise võitis 10.E klass, kes näitas välja aktiivsust ning kokkuvõidvust kogu peo ajal. Pidulõppes diskoga. Jei! "Alguses mulle õhtu sümptatiseeris, orienteerumine oli ka päris hea, kuid pärast va-

Soengud tehti pähe ja tutvumine võis alata.

Rebased tutvusid võimeldes ja orienteerudes

jus ramedalt ära," arvas Aadi Jürmann 10.e klassist. "Ma ei lase ennast segada teiste arvamusest. Mulle õhtu meeldis. Eriti kiidaksin korraldajaklassi," sõnas 10.d klassi õpilane Birgit Arujõe.

"Need õhtujuhtidest tšikid seal saalis on väga mannetud. Õige oleks rahvas lähemale kutsuda, saab paremini kontakti. Pärast tuleb ülikõva disko. Otsi endal mingi naine ja võta tantsima," ütles Mihkel Liiber, tuntud

peoloog, mulle sel õhtul. Meeleolukas õhtu igaühul. Kindlasti tuleb au anda korraldajaklassile meiegi poolt, sest selliseid üritusi lihtsalt on raske organiseerida.

Rebased jooksid, aga eest ära ei jooksnud

Karl Haljasmeets

See kõik algas juba hommikul, kui esimese tunni ajal tulid vanemate klasside õpilased tundi ja "kaunistasid" peaaegu kõik klassis olevad inimesed. Vahetundide ajal viidi klassid järgemööda keldrisse. 10 d-le sattus kolmas vahetund, kus kõledas keldris tervitasid neid kohe külm vesi ja jahu. Järgmises ruumis oli aja peale küüslaugusöömine, pärast mida muutusid nii mõnedki inimesed näost väga valgeks. Siis pidi klass jällegi aja peale ära jooma väikesest pissipotist magusa vedeliku, mille sees olid pruunid lagunemisstaadiumis pruunid kuulikesed. Hiljem tuli välja, et need kuulikesed olid tehtud šokolaadist. Kolmandas ruumis oli keskele paigutatud vannike veega, kus hulpisid õunad ja põhjas olid viinerid. Klassi ülesanne oli võimalikult palju viinereid kätte saada, torgates pea vee alla. Tundi tagasi minnes olid kõigi riided suuremal või vähemal määral märjad. Paari tunni pärast tuli välja, et jahu ja vett pidid taluma ainult humanitaarklassid, kuna huvijuht oli hiljem selle tegevuse ära keelanud.

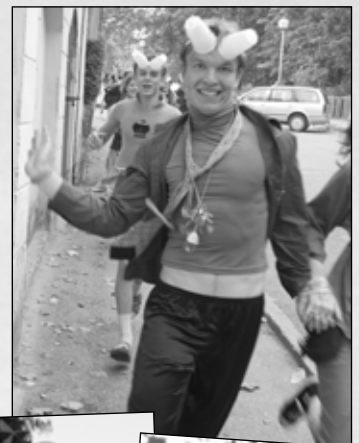
Õhtu poole toimus täies hiilguses rebastejooks. Inimesed kleebiti paarikaupa kleelindiga üksteise külge ja mindi edasi kahe Wilde kuju juurde, kus lauldi ette Dynamindi "Klubi Paradiis". Järgmiseks punktiks liiguti Eesti Rahvamuuseumi ette, kus õpiti, kuidas anda imedes kaarti üksteisele edasi. Tuutorid julgustasid selle tegevuse juures hüüetega: "Kas te tõesti ei oska imeda?" aga nad olid ka väga laheded rebasteid selles osas õpetama. Mängukaart suhteliselt edukalt

viimaseni toimetatud, lahku ti rongiliikumist imiteerivalt edasi pargi poole, kus oli väike sõnaseletamismäng ja rühmaga geomeetriste kujundite tegemine. Neljandaks punktiks oli ühe kiriku juures veepalli rivis edasiandmine, kusjuures sõrmede vahele olid pandud viltu asetsevad hambaorgid. Tegemist oli suhteliselt kerge ülesandega, aga seda ilmastisid veepommid ja munad, mida loopisid üritusega mitteseotud treffneristid. Nende korralekutsumisega ei saanud retsi korraldajad eriti hästi hakkama ja seega said nii mõnedki pärast lahkumist tunda kuskilt katuselt tulevaid veepomme. Kassitoomel oli poole klassi ülesandeks roomates edasi liikuda, panna pead vastu tokki vastamisi ja nii keerutada viis korda ning peale seda rõngaid erinevates kohtades üle pea ajada. Teine pool pidi tegema sarnaseid asju, aga nemad pidid palli kuidagimoodi ka kasutama. Peale seda üritust olid nii mõnegi tüdruku uute teksade põlvved pöördumatult määrdunud, kuna nad arvasid, et peale kooli enam midagi "hullu" ei tule. Kuuendaks sörgiti mingi vana maja juurde kesklinnas, kusjuures kogu teekonna algusest peale olid ühe paarilise silme ette pandud väikese auguga tpsid, mis tegid vaatevälja väga pisikeseks ja sellest lähtuvalt pidi üks paariline andma kogu aeg juhtnööre, et kus on astmed ja muud takistused. Kuuendas punktis olid kuker-

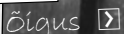

Foto: 8x Pille Rinne

pallid ja juhendajatelt kostus nukraid hüüatusi, et miks just meie klassil on nii vähe see-likus tüdrukuid. Viimaseks kohaks kuhu mindi, oli Hugo Treffneri ausammas, kus anti uuele koolile pidulik vanne. Eredamalt jäid kindlasti kõigile meelde osad, kus targalt õpetati, et ei tohi juua rohkem, kui jooja keha kannatab. Rõhutati ka et treffneristidel ei tohi olla omavahel intiimsuhteid ja kui on, siis hästi natukene. Ja selle kasuliku näpunäitega lõppeski tänavune rebastejooks.

Rebased pani vanduma Sander õigus

Üksmeelselt Malve järel liigub klassitüüsi rebasteid oma järgmise vähijäreltse poole.

Suitsetamine HTG-s - probleem või mitte?

Foto: Internet

Andero Teras
Robert Nutt

Ilus suvine päike, mida varjab suitsetajate tossupilv, värske õhk, mille alaliseks kaaslasena on mööduvate suitsetajate pahvakas lõhn, roheline pügatud muru, ülekülvatud konidest - selliste asjadega on enamus meist kokku puutunud kas siis peol, linnas või puhkusel. Suitsetamise probleem on teadatud tõde. Vahe on selles, et mõnes koolides on see suurem kui teises. Kas meie koolis on see probleem suur või on meie kool see, kus õnnelikul kombel on see probleem peaaegu olematu?

Meie väike vaatlus
Kolmanda tunni lõppedes võtsime suuna otsejoones peakse poole. Ukse juures jäime seisma nii, et üks seisis kantselei juures, teine aga sealsamas asuva klassi juures. Jätsime mulje, nagu ajaks juttu. Peagi asendus väljuv rahvamaas üksikute sisenivate inimestega. Meie esimene uuritav möödus ja tõdesime, et ta oli puhas igasugustest lõhnadest. Järgnesid kaks poissi, kuid ka nendelt ei õnnestunud meil tunda tubakalõhna.

Siis veel mõned. Nemad olid käinud saiakesti ostmas ja sõid neid nüüd agaralt. JA SEE JUHTUSKI. Koolimajja tuli sisse neli meie kooli õpilast. Ja nendelt võisime tunda juba selgelt tubakahaisu. Saavutanud oma eesmärgi, hülgasime vaatlusposti.

Vaatlusest võime aga tõdeda, et suitsetajaid kooli ajal on HTG-s oluliselt vähem kui mitteduitsetajaid. Kui mõnes teises koolis oleme näinud, et koolikella kõlades liiguvad suured kambad nurga taha, siis siin koolis ei ole me seda veel nii massiivselt täheldanud. Ja kusjuures need, kes sel vahetunnil suitsetasid, olid pigem vanema klassi õpilased kui rebased.

Küsitlesime kolme õpilast meie koolist, et teada saada, mida arvavad nemad suitsetamisest ja on see kooli ajal vajalik ning peaks olema lubatud täisealistel?

Õpilane 12. klassist:

Ise suitsetan suht regulaarselt ja minu arust pole kooli juhtkonnal mingit õigust midagi öelda, kui nad ühtegi paragrahvi ei riku.

Õpilane 11. klassist:

Mul pole suitsetamise vastu midagi, kuigi ise ei suitseta.

Õpilane 10. klassist:

Suitsetamine on minu meelest üks vastikumaid asju, st et ma ei salli üldse ning ma leian, et see ei peaks olema lubatud, sest kui vahetunni lõppedes tuleb klassi mingi tegelane, kes haiseb suitsu järgel, siis on nagu eriti vastik.

Kui hetkel tapab tubakas aastas umbes 4 miljonit inimest, siis aastaks 2020 prognoositakse selle arvu kasvu 8,4 miljonini. Suitsetamine on üks enimtapvaid pahesid, kui mitte kõige tapvam. Alguse sai ta päris kaua aega tagasi - esimesteks suitsetajateks saab lugeda Maiade preestreid, kes suitsetasid piipu. 1492a. leidis Columbus Ameerikat avastades ka piipu suitsetavad indiaanlased. Columbus oli ka esimene, kes tõi meile selle tapva harjumuse, mis valla pääsedes enam pidama pole saanud. Esimest Euroopas suitsetajat tabas siiski raske katsumus, ta visati suitsetamise eest vanglasse. Tänapäeval see nii karm ei ole, kuid siiski Eesti põhiseadus karistab vales kohas suitsetajat rahaliselt 10-300

- Eestis on hinnanguliselt 355 000 igapäevasuitsetajat.
- Maailmapanga arvestuste ja Tartu Ülikooli uuringu kohaselt tingib suitsetamine Eestis viiendiku surmajuhtumitest
- Maailma Tervishoiu Organisatsiooni (WHO - World Health Organisation, ka Eesti on selle liige) andmetel suitsetab maailmas keskmiselt iga kolmas üle 15 aasta vanune inimene

trahviühikuga.

Öeldakse, et religioon, uudishimu, raha ja sõjad on neli olulist liikumapanevat jõudu. Kõik nad on otseselt või kaudselt kaasa aidanud ka tubaka võidukäigule saamaks populaarsemaks inimesetapjaks maailmas. On teada, et maailma elanikkonna täiskasvanud meestest suitsetab 47% ja naistest 12%. Eestis suitsetas 1997.a. 42,3% meestest ja 19,6% naistest (Statistika 2001, Tln).

Üldiselt võib öelda, et suitsetamine HTG-s ei ole just eriti moes. Õpilased koolis on aru saanud, et suitsetamine kahjustab raskelt nii suitsetaja enese kui ka teda ümbritsevate inimeste tervist.

Kadri Inselberg

On rebasteretsi päev. Koolimaja haiseb küüslaaugu ja heeringa järele. Tunnid on lõppenud, kuid maja kihab ikka veel roosa-lilladest rebastest. Meie Sandriga otsime vaikset kohta, et saaksime tema elust rääkida. Raske ülesanne. Lõpuks leiame asu katuse all, puhketoa nurgas, põrandal, rebased niutsuvad diivanitel. Ja meie alustame algusest...

Loodushuviline ja humanitaarne reaali – Paju!

Sander Pajusalu on reaalklassi abiturient, kes staaritseb meie kooli infolehe külgedel oma lugematute saavutustega erinevatel olümpiaadidel või konkurssidel ning näitelavalgi. Ta teeb palju ja jõuab veel rohkemgi.

Kust ta küll tuleb?

Sander on sündinud Tartus, kuid kui ta oli 4-aastane, kolisid nad vanematega Soome. Järgmised viis aastat möödusid Turu linnas, mis on tema arvates Tartuga päris sarnane, ainult suurem. Soomest Eestisse tagasitulek ja Tartu Tamme gümnaasiumis õpingute jätkamine oli tema jaoks paras šokk. Kõik oli järsku nii teistmoodi. Kas või see, et siin tunnid vahel ära jäid, oli Soomest tulnud poisile võõras. Praegu eelistab ta siiski Eestis elamist, siin on küll paljud asjad paigast ära, aga vähemalt saab siin teha seda, mida ise tahad.

Treffnerisse tulek oli Sandri jaoks loomulik. Tal polnud kunagi mingit teist mõtlemistki olnud, suuresti kindlasti selle pärast, et vanem vend oli siin juba ees. Sissesäämine läks lihtsalt. Nõuti vabariikliku olümpiaadi kutset – tal oli neid 3(!). Treffneris veedetud aja kohta ütleb ta: „Ma ei ole enam absoluutselt see, kes ma olin, kui ma siia tulin.“ See kool on teda palju avatumaks muutnud ja seda peamiselt erinevatele inimestele, kes siin ringi uitavad. Treffneri miinuseks peab ta seda, et eliitkooli surve on suur. Õpetajate ja juhtkonna suhtumise poolest on ka 12. klassis täisealisena tunne, nagu käiks ikka veel põhikoolis. „Ilmselt on seda survet siiski vaja, aga kui ma siia tulin, siis arvasin, et sinne õhkkond on vabam,“ tunnustab ta.

Humanitaarsed huvid

Vanemad on tal mõlemad keeleteadlased ning ülikooli õppejõud. Ema vanemad olid füüsikud. Tema 2 aastat vanem vend õpib ülikoolis füüsikat ning tema ise... Plaanib samu-

Pisi-Sander - naeratus näol - ja kavalusteks valmis!

ti minna õppima keeleteadust. „Keeleteaduses paelub mind just see, et reaali ja humanitaar sulavad kokku,“ ütleb tulevane teadlane.

Kui olümpiaadidega tegeleb ta reaalladal, nagu füüsika, matemaatika, keemia ja lingvistika, siis huvid on tal pigem humanitaarsed. Näiteks meeldib talle väga kõik, mis on seotud teatriga. Õpetaja Hele Kiisel ütles, et viimase kahe aasta jooksul on ta vaid üks kord Linnateatris ilma temata käinud. Ja siis oli Sander kodus haige. Samas teeb Sander ka ise teatrit. Ta teeb kaasa Vanemuise lasteetenduses „Lotte reis lõunamaale“ ning Treffneris on neil poistega näitetrupp „Nii ja naa“, kus ta proovib kätt ka lavastajana.

Paar aastat on ta kitarri mänginud, kuigi muusikakooli pole asja olnud ja oma sõnul ta viisi ei pea. „Vähemalt Keerberg

koori mind ei võtnud,“ naerab ta.

Muusikastiilidest armastab bluusi. Ta on ka MTÜ Tartu Bluusi liige, mis põhikirja järgi tegeleb afroameerika kultuuri propageerimisega. Tegelikuses ühendab see aga teatud bluusimuusikuid, korraldab üritusi ning toetab noortebände. Eesti muusikasse suhtub Sander hoopis teistmoodi kui välismaisesse. See ei peagi olema alati nii professionaalsel tasemel, kuid ikkagi hindab ta seda väga. Erilisteks lemmikuteks on Riho Sibul ja Ultima Thule. Muusikud, kes oskavad luua ilusaid sõnu.

Aga kuhu jääb sport? Ei saa ju ilma selleta! Paar aastat tagasi oli ta tõsine sporditüüp: tegeles 5 aastat korvpalliga, viimati sõudmisega. Gümnaasiumis on aga aega väheseks jäänud ja eelistus on langenud näiteks matkamisele.

Tungivad sisse rebased. Lillad kostüümid seljas. Imelikud riistad käes. Ehmuvad meid nähes. Tahavad vist riistkava harjutada?! Jõuavad järeldu-sele, et ruumi ei ole piisavalt. Lahkuvad. Meie jätkame.

Suurlinnatuled

Mööda maailma on Sander reisinud päris palju. Talle ei ole võõrad sellised kohad nagu Kreeka, Kreeta, Egiptus või Iisraelgi, kuid kõige rohkem on talle meeldinud Pariis. „Sealne kultuuriline õhkkond on siiani säilinud. Mööda tänavaid kõndides kujutad ikka ette, kuidas Hemingway kuskil oma romaani kirjutab,“ ütleb ta. Samas võlub teda suurlinnade anonüümsus. Seal saab olla mitte keegi ning see on vahel tohutult rahustav. Üldse naudib Sander tihti üksiolemist, kas või selleks, et saaks lihtsalt võtta aega mõtlemiseks.

Mõelda näiteks elu mõtte üle. Tema sõnul on aastaid filosoofe vaevanud küsimusele vastus lihtne – elu mõte on ennast hästi tunda ning vahel ka teisi aidata, et nemad ennast hästi tunneksid.

Naiste puhul hindab ta kõige enam iseloomu ja head südant. Samuti peab naine ka julge-ma vastu hakata. Tema sõnul kehtib Ultima Thule laulurida: “Tahaks tunda Sinu siirust, aga ei salli sõimu ma.”

Mingiks pühakuks Sander en-nast siiski ei pea ja tunnistab, et tema suurimaks paheks on laiskus. Pole harv nähtus, kus ta avastab, et on päris mitu tundi niisama tühja passinud. Kuid samas ei kahetse ta ku-nagi seda, mida on juba tehtud. Vahest võib ta päris kergesti sõnasabast kinni võtta. Näiteks on olnud olukordi, kus keegi on küsinud naljatades, et kas viskad mu koju ära ning Sandri kõige pikem „koju ära viskamine“ oli 120 km.

Paljud inimesed ütlevad, et te-mast on raske aru saada. Tihti võib Sander muutuda näiteks liiga emotsionaalseks, ta ei pruugi seda küll välja näidata, kuid siis on temaga üpris raske suhelda.

„Praegune hetk on minu jaoks positiivne, seega ka kõik, mis on eelnenud, peab positiiv-

ne olema,“ ütleb ta rõõmsalt. Mõtetes on ta praegu aga juba ülikoolis ning kooli lõpetami-se pärast ei muretse. Tulevikus loodab ta palju maailma näha, aga samas on kindel, et Eestisse jõuab ta lõpuks ikkagi tagasi. Sander võib olla küll keeruline

isiksus, kuid kui kedagi lõpuni mõista, siis muutubki olukord ebahuvitavaks. Sander on täis üllatusi. Vähemalt on meil lootust, et saame kunagi öelda :”Teate, ma käisin samas koo-lis, kus see kuulus teadlane! Minagi olen tark!”

Sandri 10 asja

1. **Lemmiklill:** Krüsanteem
2. **Riik:** Eesti
3. **Loom:** Hunt
4. **Ajakiri:** Vikerkaar, Looming
5. **Film:** “Finding Netherlands”
6. **Raamat:** Hemingway “Ja päike tõuseb”
7. **Laul:** Ultima Thule “Tahaks jääda iseendaks”
8. **Söök + jook:** Tormi tehtud pelmeenid ja “Sass” sinna kõrvale
9. **Inimene:** Kärt
10. **Värv:** Punane

“Siin olen ma oma kodus - Akropolis,“ ütleb Sander vaimustatult.

ARVAMUS

Tormi Torop 11d

Sander? Ole nüüd! Ta on ju Paju! Kui otsida sõnaraama-tust sõna usaldusväärne, siis tema pilt seisab seal kõrval. Ta on väga abivalmis ning samas aitab ta mul näha oma mõtteid hoopis teise nurga alt. Tark on ta muidugi ka. Haritlane. Tema oli esimene inimene, kellele ma rääki-sin ideest teha oma poiste näitetrupp. Ja selle me ka tegime. Temaga koos on hea seda teha, teha täit-sa oma asja.

Epp Tamm 12d

Härra Pajusalu pole kerge kirjeldada. Võiks öelda, et ta on sihikindel, meekekindel, kõrgete võimetega, hooliv... Pajus on midagi palaviku-list. Ta on pisut palaviku-line. Oma heas usus võib ta nõrgestuda ning miks ka mitte, ka nõrgestada. Mul ja tema teistel sõpradel-tutta-vatel on juhuse läbi vedanud oma maailmu tema omaga vastamisi asetada.

Hele Kiisel matemaatikaõpetaja

Sander on teatri ja eriti Linnateatri fänn. Ta osaleb aktiivselt kõikides kooli poolt korraldatavates olüm-piaadikursustes, teeb teadus-kooli ja erinevaid olümpi-aade. Matemaatika laagris teeb ta Kaarlīga ka teistele võistlust. Ta on ka juba en-dast nooremaid matemaati-kas koolitanud. Sander on väga laia silmaringiga, pal-jude huvidega, abivalmis. Armas laps on ta – mis siis, et minust peajagu pikem!

Pilt Oxfordi ülikoolile läbi lillede

ÕPPIDA, ÕPPIDA, ÕPPIDA....VÄLISMAAL!

Oxford. Harvard. Cambridge. Liiga kõrge, liiga kaugel? Sugugi mitte. Tuleb vaid kõigest hingest tahta-loota ning me lubame teile, et edasine on enam – vähem puhas formaalsus.

Kes? Mis? Kus?

Kõige esimene ja ehk ka kõige raskem samm on ära otsustada, kus õppida ja mida täpselt õppida, sest ülikooli on ainuüksi Suurbritannias üle mitmesaja ning erialade hulk võtab samuti silmad kirjuks. Samas peab aga kohe tõdema, et erinevalt Eesti ülikoolidest on välismaal võimalik palju rohkem ise õppeaineid valida ja vastavalt soovile spetsialiseeruda, rääkimata majandus+kunst+jumal-teab-mis erialahübriidide olemasolust. Seega pakkumine on olemas. Aga kuidas on nõudlusega? Kuidas valida välja see kõige parem? Või paremuselt 3. pärast Oxfordi- Harvardit? Tuleb lihtsalt minna järgmisele veebilehele www.the.co.uk ning seal registreerida

end 14neks päevaks (tasuta!) kasutajaks. Mainitud lehel leiab nii kõige uuemad kogu maailma ülikoolide üldtabelid, väiksemate regioonide tabelid kui ka ülikoolide paremusjärjestused erialade järgi.

Järgnevalt keskendume kahele alternatiivile: esiteks õppimisele Suurbritannias, mis on kõige loogilisem jätk ühele eestlasele, kuna enamuse Euroopa ülikooli soovib, et välisstudengid õpiksid just vastava maa keeles (ja inglise keel on teadupoolest meile kõige omasem võõrkeel) ning teiseks õppimisele USAs, kuna viimane on peaaegu hoopis “teine ooper”.

Keeletestist

Alustuseks tuleks külastada Briti Nõukogu kodulehekülge www.britishcouncil.org/et/estonia ning klikata seal loomulikult lingile “Soovid õppida Suurbritannias?”. Viimane teeb kogu protsessi puust ja punaseks ette, kuid sellest hoolimata selgitame siinkohal keeletesti IELTS (The International English Language Testing System) põhiideed. Tegemist on maailmas üld-

tunnustatud inglise keele tasest iseloomustava testiga, mis koosneb neljast osast: kirjutamisest, kuulamisest, lugemisest (teksti mõistmine) ja suulisest eneseväljendusest. Testi saab vastavatel kuupäevadel (Briti Nõukogu koduleheküljel on olemas täpsed kuupäevad) sooritada Tallinnas Briti Nõukogus. Test maksab 1900 krooni ning selle tulemused kehtivad kaks aastat. Kuna 99% ülikoolidest nõuab keeletesti olemasolu, siis võib selle pea kaks tuhat krooni lugeda kindlaks väljaminekuks. IELTSi tulemused selguvad kahe nädala jooksul ja jäävad vahemikku 0-9. Enamuse ülikooli loeb minimaalseks aktsepteeritavaks tulemuseks 6.0.

Loomulikult on test raskem kui tavaline inglise keele arvestus, kuid samas mitte ületamatu. Pärast testile registreerimist on võimalik ka laenutada proovitest ning üsna soliidses koguses harjutusmaterjali on üleval ka internetis. Kõige toredam on aga asjaolu, et vahel harva saab Briti Nõukogus sooritada ka (TASUTA!) IELTS proovitest. Järgmine Pre-Test toimub 24. oktoobril, kell 15.00.

Registreerida saab testile telefonil 6257788 (soovitame soojalt!).

Avalduste saatmine

Avalduste saatmine ülikoolidele käib internetilehekülje www.ucas.com kaudu. Ka seal tuleb end registreerida ja hakata vastavalt juhiste täitma dokumendilehti alates 11. klassi hinnete sisestamisega ja lõpetades ühe soovituskirja muretsemisega. Siinkohal mainime ka ära, et kokku saab kandideerida tervelt kuude ülikooli, seega on võimalus õppima pääsemiseks väga reaalne.

Avaldused peavad kohal olema enne 12. jaanuari 2007 (kunsti ja meditsiini puudutavate erialade puhul on viimaseks kuupäevaks koguni 15. oktoober). Kindlasti ei maksa jätta kõike viimasele minutile, kuna mida varem oma sooviavaldus ära saata, seda suurema põhjalikkusega seda ka loetakse.

Ja edasi? Edasi on vaja ainult oodata ja lootada, et tuleb positiivne vastus. Ning kui väga tahta, küll ta siis tuleb ka, kus ta pääseb!

HARVARD UNIVERSITY

Aga miks mitte hoopis: Ookeani taha õppima ehk USA, siit ma tulen!

Miks üldse USA ja millal tegutseda hakata?

Parimate õppimisvõimaluste otsingul suunduvad paljud eestlased ka Ameerika Ühendriikidesse. Sisseastumine sealsetesse kolledžitesse erineb märksa Suurbritannia ja teiste Euroopa ülikoolide sisseastumissüsteemidest ja võib esmapilgul tunduda lõputu paberimäärimise ning testide tegemisena. Samas asuvad aga just ühed maailma kõige tunnustatumad haridusasutused selle kauge maa pinnal ning seetõttu tasub 12. klassi sügisel tõsiselt kaaluda USA-sse õppima minemist. Eriti usin treffnerist võiks alustada muidugi juba varemgi, kuid veel pole hilja tegutseda - enamik USA kolledžeid tahab saada õpilaste vastuvõtutaotlusi ja muid pabereid umbes aastavahetuse paiku.

Ülikoolivalikust ja rahast

Millised on siis ikkagi need kõige paremad USA kolledžid? Kõige prestiižsemad on kindlasti need kaheksa, mida teatakse koondnimetuse Ivy League all. Neist tuntuimad on Harvard, Yale ja Princeton. Kuid aul ja kuulsusel on ka oma hind, ja veel pealegi üsna kopsakas. Näiteks Harvardis kulub eelmisel õppeaastal ühel õpilasel keskmiselt 45 000 dollarit, seda koos õppemaksu, majutuse ja isiklike kulutustega. Selline summa ei ole aga kahjuks iseloomulik ainult parimatest parimatele ülikoolidele. Üsna suurte kulutustega võib arvestada igaüks, kes Ameerika Ühendriikidesse õppima läheb. Nüüd ei maksa aga kohe pettunult Miilangut käest visata - seesama vaene Harvardi õpilane, kes pidi oma hariduse eest hingehinda maksma, sai ühtlasi ka keskmiselt 26 000 dollari suuruse stipendiumi (Financial Aid'iks kutsutakse seda päästvat rahasummat).

Üleüldse on USA kolledžid stipendiumite suhtes üsna heldekäelised ja neid jagatakse väga erinevaid asju silmas pidades - alustades akadeemilistest tulemustest ja lõpetades vanemate keskmise sissetulekuga. Sinna vahele mahuvad veel religioon, sport ja muu taoline. Stipendiume hakatakse üldiselt taotlema ülikooli sisseastumisega üheaegselt. Ning ei maksa muretseda - kui sa peaksid stipendiumi saama, siis sellest teatatakse samal ajal kui ülikooli sissesäämisest.

Testidest ja dokumentidest

Alustada tuleks, nagu juba öeldud, üsna varakult. Abituriendid peaksid hakkama otsima infot erinevate kolledžite kohta. Lõpuks võiks oma valiku kitsendada 5-8 kolledžile. Sama kiiresti tuleb hakata tegelema ka erinevate testidega. Keeletestina nõuavad USA ülikoolid TOEFL-testi, mida saab iga paari nädala tagant teha ka Tartus. Test maksab 145 dollarit ja tulemused kehtivad kaks aastat. Teha saab ka prooviteste ja aeg-ajalt on Tartu Ülikooli juures tehtud ka harjutuskursuseid. Test on internetipõhine ja keskmisele õpilasele enam-vähem jõukohane. Kui TOEFL on keeletest välismaalastele, siis akadeemiliste teadmiste hindamiseks tuleb ette võtta sama test, mida teevad ka ameerika keskkooliõpilased: SAT. See test jaguneb kaheks. SAT I on baasest, mis kestab neli tundi, maksab 63.50 dollarit ja kus hinnatakse teadmisi matemaatikas, tekstist arusaamises, grammatikas ja millele lisandub ka vabavormis essee. SAT II kujutab endast tunniajaseid erialatest. Kõigist valikutest (kirjandus, USA ajalugu, maailma ajalugu, matemaatika (I tase), matemaatika (II tase), bioloogia, keemia, füüsika, prantsuse keel, saksa keel, uusheebrea keel, itaalia keel, ladina keel, hispaania keel, hiina keel, jaapani keel, korea keel) tuleks teha kolm testi, mis lähevad samuti maksma mõnikümmend dollarit. Ka SAT-teste tehakse mõne nädala tagant, üldiselt

TTÜ-s. Ei tohiks aga lasta ennast kõigest neist testidest ära hirmutada - ei tehta nalja, kui öeldakse, et keskmine eesti õpilane on tihtipeale palju võimekam kui keskmine ameeriklane. (Siit paluks mitte mingit natsionalistlikku sõnumit välja lugeda. Pigem minge ja lehitsege veidi ise neid teste ja saate aru, millest ma räägin.)

Ja kui kolledžid valitud ja testid tegemisel, siis on aeg hakata täitma sisseastumistaotlusi, kus tahetakse teada õpilase huvisid, seniseid saavutusi, gümnaasiumi jooksul kogutud hindede, kirjutada tuleb paar arvamuskõrku-esseed ja küsida 2-3 soovituskirja põhianete õpetajatelt.

Kõik see koos testitulemustega ja stipendiumitaotlustega tuleb (üldiselt internetipõhiselt) saata nii umbes 4-6 ülikooli. Ja kuskil aprilli alguses leiata te oma postkastist suured pakud ümbrikud ülikoolide vastustega.

Lisainfo Tartus

Siinkohal on meil kõigile neile, kes USA-s õppimisest huvitatud, tähtis soovitus: minge Tartu Ülikooli Raamatukogu teisele korrusele, kus asub Põhja-Ameerika Ülikoolide teabekeskus. Seal saate lapata lõputuid katalooge erinevate kolledžite kohta, proovida ise läbi kõik eelpool nimetatud testid, laenutada, osta või kohapeal sirvida õppimismaterjale ja ehk algab just tollest ruumist teie tee Ameerika Ühendriikide poole. Sest lõppude lõpuks (ja me tõesti väga-väga-väga loodame, et te meid nüüd uskuma jääte) pole see asi nii keeruline midagi. Ausalt.

Niisiis - on oktoobrikuu ja lehed langevad puult ja ühel ettevõtlikul treffneristil on just paras aeg hakata mõtlema oma tulevikule väljaspool Eestit. Õnn kaasa!

Hingelt ja vaimult õpetajaks loodud – Katrín Ojaveer

Anni Satsa

Juba pisikesest peale teadis Katrin Ojaveer täpselt, kelleks tema saada tahab. Enamus mängu, mida mängitud sai, olid õpetamismängud ja kooli ajast tekkis vaimustus inglise keele vastu. Nõnda on Katrinist saanud inglise keele õpetaja ning tänava alustas ta oma esimest aastat ka Treffneri koolis.

Katrín sündis ja kasvas Võru linnas. Perel oli küll suvekoedu, kuid põhimõtteliselt on Katrin ikkagi linnalaps olnud. Kooli läks ta tollasesse Võru 1. Keskkooli, praegusesse „Võru Friedrich Reinhold Kreutzwaldi nimelisse 1. Keskkooli“, hääldab Katrin uhkusega alati välja. Tema õppis inglise keele eriklassis. Teisest klassist hakkas keelt õppima ja nõnda kuni kooli lõpuni välja, nii et kui tuli aeg otsustada, mida eluga edasi teha, polnud kahtlustki – ikka inglise keelt õppima. Peamiseks põhjuseks oli tollane Katrini õpetaja, kes suutis tunni nii paeluvaks ja huvitavaks muuta, et Katrinil sellest keelest suisa vaimustus tekkis.

Kuid miks siis Katrin valis just õpetaja elukutse? On ju sada muud asja, mida eluga peale hakata. Ta ise ütleb, et ju see vist sellepärast oli, et ema ka õpetaja oli ja ta ei mäletagi, et oleks kunagi kellekski teiseks soovinud saada. Ja talle kohe meeldib õpetada. Eriti noori inimesi, sest noortega suhtlemine hoidvat endagi vaimu värske. Ei saa aga öelda, et Katrin poleks ka täiskasvanutega töötanud. Ta veetis neli aastat Võru 1. Lahingukoolis vanemohvitseri koolitades. Tema esimeseks töökohaks oli aga Võru 1. Keskkoolis, seesama kool, kus ta ise õppinud oli ning kus ta ka Otiga kohtus. Tartu Ülikoolis õppis Katrin tõlgiks ja sellega on ta samuti pikemat aega tegelenud ja tegeleb praegugi. On ainult üks asi, mis talle õpetamise juures kohe üldse ei meeldi ja see on hindamine. Tema meelest oleks

Katrín töötab soovitud alal ning tal on idülliline perekond - mida veel tahta?!

suurepärane, kui hindeid ei peakski panema.

See, kuidas Katrini silmad särava lähevad, kui ta räägib õpetamisest ja inglise keelest, jätab mulje nagu Katrin oleks ise hingeltki mingil määral inglane. Ja võib-olla ongi, aga tuleb välja, et Briti saartele ta veel jõudnud ei olegi. Sel suvel olevat plaan olnud, aga siis toimus elus niivõrd suur muudatus, et mõtted reisist lükkusid järgnevasse aastasse. Nimelt kolis Ojaveeride perekond Võrust Tartusse ja seega oli palju muud tegemist. Peretütar läks samuti esimesse klassi ja Katrin naljatabki, et nii tema kui tütreke alustasid koos kooliteed, mõlemad uues linnas, uues koolis. Kahekesi nad õpivadki, kus koeraga jalutamas käia ja kus sisseoste teha. Siiski tunnistab ta, et ju tal vist pisut lihtsam on olnud see Treffnerisse sisse sulandumine, kuna ta juba varemast ajast mitmeid õpetajaid teadis ja tundis.

Katrín on alati leidnud endale midagi huvitavat, mida lisaks koolile või tööle veel harrastada. Ta ütleb, et keegi pole sundinud teda millegagi tegelema, soov tuli alati pigem temast en-

dast. Õpilasena tegeles Katrin innukalt peotantsuga ja seda kohe päris mitu aastat. Mingil hetkel, aga sai tantsimisest villand ning Katrin ühines rühmvõimlejadega. Kui pärida, kas ta sportliku inimesena tulevikus

ka Treffneri õpetajatega saalihokit mängima hakkab, on vastuseks konkreetne ei. Katrinile nimelt ei meeldi agressiivsed kontaktspordid ja seepärast tegeleb ta nüüd hoopis rahvantsuga.

Kertu Vider

27. septembril toimus Sadamateatris noorte tantsu-etendus "MeieMaailm läbi tantsu."

Eks meil kõigil, noortel ja vanadel, on probleeme. Mõnedega tegeletakse meie ühiskonnas vähem, mõnedega rohkem. Vahel tundub, et kõigil, kes ennast enam noorteks ei loe, on kindel uskumus noorte probleemide kohta.

Veenmaks kõiki, nii ennast kui korralikke vanemlikke jõude selles, et noored ka ise oma probleemidest teadlikud on ja neile tihti ka ise lahendusi otsivad, panid Mai-Liis Haller, Triin Raudoja ja Marit Raudoja kokku etenduse kõigest sellest, mida noored armastavad, vihkavad ja millest huvituvad.

Kahe tunni sisse mahtus tantsu ja muusikat igale maitsele, nii igapäevastele klubiküllastajatele kui tihti *moshpitis* möllavatele raskema muusika austajatele. Põhiline osa etenduse tegevustikust toimub peol või selle ettevalmistusel, kus piltlikult neljaks grupiks jaotatud tantsijad (tasameelsed, rokkarid, tibid, hiphopparid) oma asja ajavad.

Tibid peegli ees või reidipilte tehes ja tasameelsed nurgas raamatut lugedes.

Peol tulevadki välja erinevused gruppide vahel, konfliktid, narko- ja alkoprobleem. Purjus, muidu nii tagasihoidlik neiu komberdab üle lava, väike üksik tüdruk otsib seltskonda, poisid valivad kõigi tüdruku seast välja ikka need kõige väljakutsuvamad, et nendega auto tagaistmel mehkeldada - kõik see toimub etenduses läbi tantsu nii, et vähemalt see osa publikust, kes kava on lugenud, kindlasti aru saab.

Etenduses tegid peale tantsijate kaasa veel vokaalinstrumentaalansambel Analoog, tsirkusstudiod Fox akrobaadipoisid, *beatboxijad* ja DJ. Kõik see koos lõi hea pildi tegijate maailmavaatest ja soovist rahvale midagi tõeliselt meelde jäävat näidata. Kohapeal valmis ka *graffiiteos* etenduse nimega.

Väljamüüdnud saalile mahatantsitud *show* läks kindlasti asja ette, kuna noored said taaskord oma sõna öelda selle kohta, mida maailm neile tähendab ja kuidas sellesse suhtutakse. Ühte võib täheldada - ütlemine, et noorus hukas on, ei leia sel puhul küll kinnitust. Või kui, siis ainult tasemel, kus probleemi tunnistamine, ehk siis pool selle lahendusest, on juba läbitud.

Probleemid? Pole midagi, mida tantsuga lahendada. 21. septembril

Foto: 4x Pille Rinne, 2x Annika Häidberg

Suvemees 2006 käib meie koolis!

Kertu Vider

Kaspar on ilus, tark ja tubli 11. a klassi poiss, kes sai sel suvel hakkama asjaga, mis nii mõnelegi püüdmatuks unistuseks jääb. Ta läks, näitas ja võitis - Suvemees 2006.

Mis üritus see siis oli? Suvemees ja Suvemiss 2006.

Kuidas sattusid osalema sellisele võistlusele? Täiesti juhuslikult. Sõbranna helistas ja kutsus mind Atlantisesse võistluse proove vaatama. Läksingi ja otsustasin osa võtta. Palju ilusaid inimesi, uued tutvused... miks mitte eks. Pärast pidin isa 3 tundi veinma, et ta lubaks mind sinna, sest kuupäev kattus ühe tähtsa perekondliku üritusega.

Kuidas võistlus ise siis välja nägi?

Kõigepealt toimus ülelinnaline eelvoor Atlantises, kus oli viis vooru, milleks siis tutvustus, talent, mood, rannavor, pidulik voor. Talendivoorus näitasin oma maale, mida mul on ikka üksjagu. Kindlasti andis see palju plusspunkte. Moevoorus esitlesime House'i riideid, aga rannavor oli iseenesest tantsumine etteaste Baywatchi laulu saatel. Tartu eelvooru võit oli minu jaoks täielik üllatus, ei arvanud, et just mina võiks see parim olla. Kuid kui laval minu nime karjuti ja lilled kätte anti, siis läbi keha käisid külmavärinad... see oli midagi fantastilist. Nn. superfinaalis Pärnus oli palju raskem, kuna tundsin tugevat konkurentsi. Seal olid eelvoorst edasi pääsenud kandidaadid Tallinnast, Kuressaarest, Narvast, Pärnust ja siis mina Tartust. Voorud olid samad, mis Tartu võistluses. Seal kroonis mu Eesti Suvemeheks Eesti Miss Estonia Kirke Klemmer ise.

Miks sa enda arvates võitsid?

Just see, et võtsin laval olemist nii vabalt. Võimalik, et minu värvikas isiksus oli see, mis

otsustas. Tegemist oli eelkõige talendivõistlusega, kus välimus ei olnud ainutähtis.

Mis auhinnaks oli?

Sain Atlantise ja Sunseti VIP-kaardid, mida vanuse tõttu polegi olnud võimalust kasutada. Veel sain House 500-kroonise kinkekaardi, võitjapaarile tehakse välja sõit eralennukiga Tampere SPAsse ja Tallinna lähel käisime jahiga sõitmas, aga loomulikult pole see võrreldav kõigi uute tutvuste, kogemuste ja enesekindlusega, mis võistluselt sain.

Kuidas sa igapäevaselt oma välimuse eest hoolitsed?

Ega ma midagi erilist ei teegi, eks ikka vaatan, mida selga panen ja lõhna sinna juurde. Tukk on mul loomulikust selline

Kas tiitel Suvemees 2006 on mõjutanud kuidagi ka sinu sotsiaalelu?

Ei ütleks. Eks see olnud rohkem hetkekuulsus. Ma ei epuuta sellega kui kellegagi tutvun. Need, kes teavad, need teavad. Mingit tüdrukutelaviini ei ole.

Kuidas sul vaba ajaga lood on?

Seda on viimasel ajal vähe. Maalin ja joonistan nii palju kui saan. Kunagi tegelesin karatega, sain ka Eesti meistriks, aga pidin vigastuse pärast lõpetama. Praegu käin judos ja rahvatantsus. Eelmises koolis Türil tegelesin kõigega, mis võimalik. Olin õpilasmavalituses, korraldasin üritusi ja veel miljon asja. Eelmine aasta Tartusse tulles võtsin aja maha, keskendusin õppimisele ja iseendale, hetkel ei viitsiks ka enam millegi sellisega tegelema hakata.

Elad Tartus üksi? Kuidas hakkama saad?

Jah, ja mulle meeldib see väga. Vahel on raskem ka, aga iseisvus on hea asi. Teed täpselt seda, milleks parajasti tuju on, keegi peale su enda ei käsi sind millekski. Muidugi tuleb teha ka asju, mida eriti ei taha, siis tuleb raske enese sundimine.

Foto: Anton Klink

Kaspar läks, näitas ja võitis - Suvemees 2006!

Kaspari 7 asja

Lemmik...

...värv: Valge - alguse, puhtuse ja peo värv

...jook: Piim - sisaldab palju valke!

...raamat: R. Kiyosaki Rikas isa, vaene isa"

...loom: Kutsu

...film: "Transporter II"

...koht: Oma voodi

...linn: Tartu

Treffneristide lemmiktunnid on filosoofia ja kirjandus

Kaisa Kulasalu

Taaskord on kõik koolimaja soped täis uusi nägusid – kolmandik koolikaaslastest on vahetunud. Põhjused, miks selle aasta rebased just siin on, võivad erineda. Oma näo annavad igale koolile õpilased ja õpetajad, ent ka ained. Et teha kümnendike elu kergemaks kui eelkäijatel, annab Miilang väikse spikri, milliseid tunde eelistasid, õpetajaid imetlesid ja valikaineid valisid nüüdseks juba ülikoolipinke nükkivad treffneristid.

Riiklik õppekava näeb ette 72 kursust. HTG lõpetamiseks peab neid läbitud olema vähemalt 96. Niisiis on kooli ja õpilase enda valida umbes neljandik õppeainetest ja nende mahust.

Treffneristide lemmikaineteks on kirjandus ja filosoofia. Õpetajad, kes tõesti oma tunnid põnevaks teevad, on Toomas Jürgenstein, Age Salo, Merille Hommik ja Urmas Kokassar. Kõige kasulikemaks aineteks peetakse matemaatikat ja bioloogiat. Toredaimad valikained olid mulluse abituumiumi meehest religiooniõpetus, psühholoogia ja rootsi keel. Tunniplaani siseselt oleks rohkem tahetud tutvuda kunstiajaloo õpetaja Merille Hommiku juhendamisel, joonistada, joonestada, käsitööd teha ja soome keelt õppida. Humanitaarid tundisid puudust matemaatikatundidest, reaaliid keemia praktikumidest. Loodusklass oleks oma tiitrimetria praktikumid või evolutsiooni käsitleva bioloogiaperioodi meeleldi vahetanud näitekirjanduse, religiooniõpetuse või füüsika praktikumide vastu.

Humanitaaria vaieldamatuks lemmikuks oli kirjandus. Veel meeldis neile matemaatika õpetaja Hele Kiisliga. Ebameeldivateks tundideks peeti ladina ja inglise keelt, neist esimest koos füüsikaga hinnati ka üsna kasutatuteks aineteks.

Loodusharu õpilastele meeldis bioloogia, eriti 10. klassis. Kunst ja ühiskonnaõpetus neile ei meeldinud, kasulikud olid bioloogia ja toiduainete tehnoloogia. Palju kiita sai füüsikaõpetaja Märt Kask.

Reaalide lemmikuks sai ebaootuspäraselt filosoofia, kuid meeldivaks kuulutati ka füüsika. Bioloogiat pidasid nad küll kasulikuks, kuid ebameeldivaks õppeaineks. Realklassi arvates oleksid neil võinud olemata olla muusikaajaloo tunnid.

Teadupärast ei puudu õige treffnerist iial põhjusest. Neljandik vastanutest pole seda kunagi teinudki, ülejäänud on jätnud minemata peamiselt füüsika, kunstiajaloo või inglise keele tundidesse. Siinkohal tuletab Miilang meelde, et tundidest puududes jääte ise paljustki ilma. Mõne aasta pärast saate juba ise võrrelda oma eelistusi siintoodutega ja näiteks tõestada, et ladina keel, tiitrimine või muusikaajalugu on tegelikult täitsa toredad.

LÜHIDALT

Rebased, on aeg STARTida

START ehk Suur Turniir Algajatele Retoorikaga Teglejatele toimub sel laupäeval Tartus.

STARTi teemaks on sel aastal klassikaline väitlusteema: "Kohustuslik kaitsevæeteenistus Eestis on põhjendatud". Väitlema on oodatud kõik, kes seda pole varem teinud. Kui oled huvitatud väitlemisest, siis tule teisipäeval 17.30 väitlusringi. Võta sõber ka kaasa! Lisainfo: www.debate.ee

Keskaegsed piinamisriistad otse meie kooli vastas!

Otse üle Rüütli tänava, postimuseumis, asub näitus keskaegsetest piinamisriistadest. Näitus on avatud iga nädala kolmapäevast pühapäevani kuni 26. novembrini. Inkvisiitoritool, voorusevõõ, hispaania saapad, venituslaud ja veel mitmed kõhedusttekitavad keskaegsed leiutised koos kirjeldustega nende kasutamise ja selle tagajärgede kohta.

"Kaks keelt - kaks võimalust"

26. septembril toimus Tallinna Ülikoolis Euroopa keeltepäevale pühendatud konverents.

Aasta parima võrkeelealase teo ja võrkeeleõppe projekti konkursi žürii otsustas kategoorias „Aasta võrkeelealane projekt” tunnustada Euroopa Komisjoni ning Haridus- ja Teadusministeeriumi tunnuskirja ja rahalise preemiaga Hugo Treffneri Gümnaasiumi projekti „Kaks keelt - kaks võimalust”, mille raames õpiti vene ja/või saksa keelt ning tutvuti Eesti lähinaabrite Läti ja Leedu kultuuri ja tavadega ning tutvustati neile Eestit.

Humanitaarid öises rabas

18.-19. september toimus Järvamaal Albu vallas humanitaarklasside praktikum 12d ja 12e klassile. Öhtul kohale jõudes külastati Järva-Madise kirikut ning pärast seda mindi öisele rabamatkale, mis oli paras katsumus. Öösel lauldi, räägiti ja söödi koos. Järgmisel päeval arutati humanitaarharu suuna ja kooli tuleviku üle. Pakuti välja erinevaid ideid alustades 16 meetrist Hugo Treffneri kujust Emajões ning lõpetades uute valikainete pakkumisega. Külastati ka Anton Hansen Tammsaare talumuuseumi, kus toredade giidide läbi saadi palju uusi teadmisi nii romaani, kirjanikust kui ka taluelust üldiselt. Üritus läks igati asja ette ning humanitaarid said oma esimese täieõigusliku välipraktikumi.

Treffneris õpib päris mitu jalgpallurit. Kõikidel on suur ind ja tahtmine selle ala edasi tegeleda. Mine sa tea, äkki näeme mõne aasta pärast nendest kedagi suuri tegusid korda saatmas. Esindatud on nii Tartu Tammeka kui ka Tartu Maag. Kaks igipõlist rivaali, kuid konkurents tuleb alati kasuks. Nii koolis kui trennis. Merle Alupere käib 10.B klassis ja on tegelenud jalgpalliga JK Tammeka klubis 4 aastat. Ta on esindanud Eesti U16 ja U19 koondist Balti turniiridel. Trennid kooli ei sega, hoolimata sellest et vahel on tulnud tundidest võistluste pärast puududa. Jalgpallis peab Merle eesmärkideks taasesindada Eestit koondist ja püsida vormis. „Jalgpall on lahe, täpselt nii ongi! Ja muidugi ka mega seltskond!“ muigab alati

Maria Sootak

Teele Saarestik

Tribla nagu treffnerist

Hetkel kõige kaugeemale jõudnud Marti Pähn 11.E klassist mängib JK Tammeka esindusmeeskonnas. Jalgpalliga tegeleb ta juba 10 aastat ja leiab, et loobuda oleks pragu väga raske. Trenni jõuab ka kooli kõrvalt. Trennikaaslased on piisavalt mõistvad ja teavad isegi, mis tähendab töö ja kooli kõrvalt veel täiskohaga palli taguda. Eeskujude kohta vastab lakooniliselt: „Ei, ei ole eeskujusid.“ Marti õde Triin Pähn, kes sel-

le kooli violistlane, tegeleb samuti aktiivselt jalgpalliga JK Tammekas. Venna kaudu saigi neiu jalgpallipisiku külge. Eesti U18 koondisega käis Marti eelmise aasta Walesis kohe esimesel perioodil. Hinded olid korras ja õpetajad ka kurjaks ei saanud. Järjekordne Eesti koondislane U17 vanuseklassis on Siim Rinke, kes õpib 10.A klassis. 8 aastat on ta jalgpalliga tegelenud, kusjuures trenni sattus kooli kaudu. „No oleneb, kui-

das tegeleda. Kui koolis läheb kõik hästi, siis ei sega,“ märkis ta trenni ja kooli omavahelistest suhetest. Siimu lemmikmängijad on endine Brasiilia rahvuskoon-dise staar ja raudvara Roberto Carlos ja inglane Wayne Rooney. Noormees loodab mängida veel koondises ja jõuda päris tippu. Trenni teeb ta enamasti koos võistkonnaga, kuid individuaalset jooksmist ja palliga mängimist tuleb ikka juurde. Lõpetamismõtteid on ta mõlgutanud umbes 3 aastat tagasi, kui trennis natuke kehvemini läks, kuid praegu küll millegi sellise peale ei mõtle. Ja ainus selle seltskonnas, kes esindab Maagi, kuid kindlasti mitte ainus selles koolis, on Mihkel Kuresoo 12.E klassist. Jalgpalli sattus ta täiesti juhuslikult, kuid mäng iseenesest on alati

naerusuine Merle. 3,5 aastat ehk 12-aastasest peale on mänginud jalgpalli Maria Sootak 10.D klassist. Nad on Merlega trennikaaslased ja tüdrukud pallivad keskmiselt 6 korda nädalas. Vutt oli mitmete trennide seas ainus, kuhu Maria pidama jäi. „Võrratu mäng! See pole lihtsalt palli tagaajamine, tegemist on elegantse ja väga strateegilise mänguga.“ Oma eeskujudeks peab ta Zindine Zidane'i ja Iker Casilast. Tulevikus tahab ta kindlasti veel Eesti koondist esindada ja mitmekordse Eesti meistri, Pärnu JK vastu värava lüüa. Omaette trennib Maria oma toas palli vastu seina lüües ja sellega žongleerides. Päris mitu lampi on nii kildudeks purunenud. Aga ka Ihaste ring saab vahel läbi joostud. Eesti koondist on ta esindanud U19 vanuseklassis EM valiktorniiril.

meeldinud. Alustamisest on nüüd 8,5 aastat. „Siia maani on kõik eesmärgid täitunud. Tahaks kõrgemale saada, edasi, tugevamaks saada,“ ütleb sellel aastal keskkooli lõpetav Kuresoo. Maag on tuntud venekeelse klubina, kuid Mihkel ei näe selles probleemi. Mõistagi on trennikaaslasi, kes eesti keelt oskavad. Trenni ja kooli kohta ütleb ausalt, et kipuvad natuke tõesti üksteisele ette jääma. Praegu on 2 korda nädalas 2 korda päevas trennid, millest saab ainult ühel korral kohal käia. Kahjuks pole praegu üldse võimalik trennis käia, Mihkel sai enne U19 koondisega Šotimaale sõitmist nii hullusti viga, et pidi Eestisse maha jääma. Soovime kõigile mainitutele ja mainimata jäetutele tuult tiibadesse ja mis muud, kui murdke jalgl!

Midagi erilist, Tartust kusjuures

Esimest korda nägin sõnaühendit Honey Power (edaspidi HP) mingi Tartu noorteürituse plakatil kõrvalt Elava Legendi ja A-Rühmaga. Kuigi kaks viimast nime ajavad mind oksele, uurisin ühteist HP kohta. Kaks lugu saidil myspace.com olid midagi nii head, et pidin kohal olema ühel kahest plaadiesitluskontserdist, Tartus klubis Rock&Roll.

HP on bänd suhteliselt lühikese ajalooaga. Martin Kikas (vokaal, kitarr) ja Eesti indie-maastikul juba palju kuulsust kogunud Madis Aesma (Ans. Andur, Kõök, HP-s trummidel)

on ennegi koos bändi teinud. Nüüd otsustasid nad uuesti proovida (nüüd on trummidel Aesma asemel Lauri Kulpsoo). Bassil liitus Inga Nõlvak ja hiljem ka Indrek Martis süntidel. Esimese singlina anti välja „Corsica”, käesoleva albumi neljas rada. Valik jumala õige, sest just see lugu võib laiemale kuulajaskonnale rohkem huvi pakkuda. Teine raadiosingel „Travelling nonstop” valiti juba selle aasta mais Raadio 2 „Nädala demoks”. Niisiis tegigi Eesti üks mõjukaim *indieleibel* SekSound bändile ettepaneku valmis nikerdada täispikk stuu-

dialbum, mis hiljem hakkas nime kandma „Macrosilly”. Stiililiselt võib HP lahterdada indie-popi/rocki valdkonda. Plaadil on uimerdavaid lugusid, mis tõesti pikapeale üle viskavad, kuid vastukaaluks on ka väga agressiivsete kitarririffidega, rokkivaid ja hea minekuga laule. Minu tähelepanu koondub plaadil aga põhiliselt bassi ja sündi täiesti eriliste ebakõladele, mis lõpuks ikkagi leiavad tee hea meloodiani. Vokaal on looti väga erinev. Ühel hetkel toetab pigem taust vokaali, teisel hetkel on vahetult vastupidine. See teeb

Madis Särvekül

lood väga erinevateks. Kohati leiab sarnasusi Sonic Youthiga, kohati hoopis The Magic Numbersiga.

Väga hea kramm. Tõsiselt.

HONEY POWER PLAADI TUTVUSTUS VANEMUISE ETENDUSE "TÜHIRAND" TUTVUSTUS

Naine, mees ja armuke nädal aega üheskoos

Tiia Tedrema

Septembri esimesel nädalal toimunud OmaDraama festivali raames esietendus Vanemuise teatris Mati Undi novelli „Tühirand“ ainetel Ingomar Vihmari käe läbi samanimeline noortelavastus. Etenduse tõstab esile ja muudab huvitavaks tõsiasia, et osatäitjateks on neli noort kevadel EMA Kõrgema Lavakunstikooli lõpetanud ja Vanemuisesse tööle asunud näitlejat.

Armastus, armastus, armastus ja veel kord armastus - oma kõikide erinevate varjunditega on ta osa meie igast päevast ja sellel põhineb ka antud etendus. Kui keegi peaks kartma,

et lugu edasi imalaks läheb, siis seda pole vaja karta. Tüüpilise armukolmnurga asemel leiab end keset ebaloogilist olukorda - naine, mees ja armuke nädal aega üheskoos, et üritada segast olukorda lahendada. Ennekõike jõuab toimuv publikuni naise mehe pettunud ja kibestunud silmade läbi. Kõik otsad jäetakse õhku rippuma ilma originaalset lahendust välja pakumata, et anda vaatajale seeläbi võimalikult suur vabadus iseenda jaoks järeldusi teha. Suurepäraselt suudab oma kaotajarolliga hakkama saada Markus Luik, kelles on näha loomulikku talenti. Tema näitlejatöö on igati nauditav ja tegelaskuju iseloomu tabamine väga õnnestunud. Huvitava

lahendusena tasub äramärkimist Laura Petersoni ja Markus Luiga tantsuetteastena esitatud mehe ja naise vahetamine, mille eest suur kummardus lavastajale. Martin Kõiv ja Ragne Pekarev jäid küll teistega võrreldes tahaplaanile, kuid selle põhjust võib kõige muu hulgas otsida ka mitte nii kõitvates karakterites.

Võimalikult minimalistliku lavakujunduse keskel mõjub punane kušett keset tühjust ja musta värvi meeldivalt efektsena. Huvitavad ja samaaegselt segasena tunduvad stseenide vahele näidavad videoklipid osatäitjast endist suve ja noorust nautimas. Nii samuti toob muige näole ja tekitab veel rohkem küsimusi pisut enne lõppu

trummi saatel räppi meenutava loo taotlus ja sobivus etenduse konteksti. Tekib tunne, et etendusse on lisatud detaile, mis peaks muutma lavastuse noortele vastuvõetavamaks, kuid rikuivad seeläbi terviku harmooniat.

Lavateos on igati ära teeninud kiidusõnad ja tükki vaatamist väärt, kuid et Mati Undi kui geniaalse kirjaniku sügavam olemust tabada, soovitan pärast etendusel käimist ära vaadata ka samal tekstil põhineva selle aasta jaanuaris esilinastunud film, mille lavastajaks Veiko Õunapuu ja peaosades Rain Tolka, Maarja Jakobson ja Taavi Eelmaa.

